

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

ویدیوی مصاحبه «آن جونز» با «آمی گودمن»
برگردان زیرنویس از نسخه المانی ویدیو از: حمید بهشتی
۱۸ جنوری ۲۰۱۴

سربازان از جنگ بازگشته امریکائی - بیکاری، اختلالات روانی و خودکشی

میزان خودکشی سربازان بر اساس تحقیقات فزونی یافته است. همینطور است در مورد خودکشی در میان زنانی که در خدمت ارتش می باشند. این را وزارت سربازان قدیمی و از جنگ بازگشته اعلام نمود. بسیاری از این سربازان داوطلبانه به خدمت ارتش در آمده اند زیرا آنها به قشون بیکاران و بی بضاعتان تعلق دارند و تبلیغات وزارت دفاع به آنها قول آینده بهتری را داده است. بسیاری از آنها با جراحات جسمی و روانی به بیکاری، بی خانمانی و نا امیدی باز می گردند. در سال گذشته شمار سربازانی که از طریق خودکشی فوت کردند بیش از تعدادی بود که در افغانستان کشته شدند. افزایش خودکشی در ارتش غم انگیز بوده، روزانه ۲۲ سرباز امریکائی انتحار می کنند.

کپی کد جا سازی شده ویدیو در یوتیوب

http://www.youtube.com/edit?o=U&video_id=MUQz4ShwigQ

اختلالات روانی سربازان امریکائی ناشی از جنگ

آمی گودمن: اینجا «دموکراسی – نو» می باشد با گزارشی در باره جنگ و صلح من هم آمی گودمن هستم. و امروز، روز بازگشتگان از جنگ (های امریکا) است و تعطیل رسمی است. به احترام مردان و زنانی که در نیروهای ما جنگیده اند. رئیس جمهور، اوباما، در گفتار هفته خود تأکید کرد که امریکا و دولت او در قبال بازگشتگان از جنگ وظایفی دارند.

رئیس جمهور، اوباما: بازگشت بیش از یک میلیون سرباز به حیات غیرنظامی از ما کوشش بیشتر طلب می کند زیرا توانائی، فعالیت و جرأت نیروهای ما بیش از پیش بوده است. هنگامی که آنها بازگردند، ما همه از کوشش آنها برای توانمندی امریکا و آینده ای بهتر برای فرزندانمان بهره می بریم. به همین دلیل من به نام همه ملت از آنها تشکر می کنم. برای آنچه که آنها برای کشورمان انجام داده و خواهند داد، در مقام فرمانده کل قواء به خدمات شما افتخار می کنم و از فداکاریتان تشکر می نمایم. تا زمانی که رئیس جمهورتان هستم خواهم کوشید که امریکا پشت و پناه شما باشد، نه فقط برای یک روز و یک آخر هفته بلکه برای ۳۶۵ روز در سال.

آمی گودمن: رئیس جمهور، اوباما به اهمیت کمک نمودن به بازگشتگان به میهن تأکید کرده است. اما شمار فوق العاده ای از بازگشتگان جنگ از بیکاری و بی خانمانی و اختلالات روانی پس از جنگ در رنج اند و خودکشی می کنند. قریب به ۶۰۰۰ سرباز امریکائی از سال ۲۰۰۰ بدین سو قطع عضو شده اند. تقریباً در یک میلیون از سربازان اختلالات روانی تشخیص داده شده است. به گفته اداره امور بازگشتگان روزانه ۲۲ تن از سربازان خودکشی می کنند و در سال گذشته رقم خودکشی بیش از سربازان کشته شده در جبهه ها بوده است. تعداد ۶۳۰۰۰ تن از بازگشتگان از جنگ بی خانمان هستند و بسیاری دارای اختلالات مزمن روانی می باشند. به خانم آن جونز، نویسنده و خبرنگار، خوش آمد می گویم. عنوان آخرین کتاب او: آنها سرباز بودند، چگونه سربازان زخمی به امریکا باز می گردند. تاریخ محاوره ای. شما داستان را برای ما نقل کنید!

آن جونز: داستانی که گفته نشده این است که چه بر سر سربازان می آید، هنگامی که آنها مجروح یا کشته می شوند؟ از نظام شگفت آور پزشکی بسیار تعریف می شود. که بدانها کمک کرده و جانشان را نجات می دهند. اما چیزی از آثار وارده بر پرسنل پزشکی که می کوشند زندگی آنها را نجات دهند نمی شنویم. پزشکان، پرستاران و سایر پرسنلی که من در بیمارستانهای افغانستان دیدم، در لندهوت المان و در بیمارستان والتر رید، تا کنون یک چنین جراحات اسفناکی را ندیده بودند. همه آنها مجرب بوده و می کوشند تا جایی که از دستشان برآید، آنها را نجات دهند. اما آنها نمی دانند که آیا این بازگشتگان از جنگ هرگز از این که به هنگام بازگشت به منزلهایشان هنوز زنده اند، می توانند خوشحال باشند؟

آمی گودمن: شما کتاب را با فصل «اسرار مردگان» آغاز کرده اید

آن جونز: به هیچ کس ۱۸ سال تمام اجازه ندادند هیچ تصویری را از انتقال اجساد سربازان به مردم امریکا نشان دهند. دستور آن را دیک چنی، که وزیر دفاع بوش بود، داده بود. این دستور در سال ۲۰۰۹ لغو شد و روزنامه نگاران توانستند با کسب اجازه از خانواده ها، به هنگام رسیدن تابوت ها حضور یابند. اما در این مرحله مثل این که دیگر امریکائیان هیچ علاقه ای به موضوع نداشته و ما عادت نداریم این ها را ببینیم. آشکار این است که ما حاضر به دیدن آن نیستیم.

آمی گودمن: شما از سربازانی برایمان بگوئید که به شما اعتماد کردند.

آن جونز: اکثر سربازانی را که من در افغانستان دیدم بیهوش بودند. در حالت بیهوشی می باید از یک عمل جراحی به عمل دیگر برده می شدند تا وضع آنها تثبیت یافته و به مرحله بعدی مراقبت برسند.

آمی گودمن: شما چگونه توانستید به این محیط ها وارد شوید؟

آن جونز: من مجبور بودم در معیت و همراه ارتش باشم و همیشه یک نفر مراقب من بود و به این صورت توانستم بر همه چیز نظارت کنم. اما گفت و گو با سربازان برایم ممنوع بود. پس از انتقال به امریکا اطلاعات به من از طریق دفاتر ارتباطی و پرسنل بیمارستانها می رسید. اما با سربازان در پایگاه ها پیش از مجروح شدن یا پس از بازگشت به امریکا در خانه هایشان می توانستم گفت و گو کنم. سربازان و خانواده هایشان از ماجراهای هولناکی برایم تعریف می کردند. از سربازان قدیمی که پس از بازگشت از جنگ بیش از یکسال در منازل خود بستری بودند و خانواده هایشان که از آنها مواظبت می کردند و کمک برای جلوگیری از خودکشی آنها بودند. اما اداره سربازان قدیمی به قدری با سربازان جنگ های گذشته مشغول است که دیگر نمی تواند بیشتر رسیدگی کند چنین است که سربازانی را که به کمک نیازمندند پس می فرستند که غالباً نیز آخر سر به خودکشی آنها منجر می گردد.

آمی گودمن: شمار خودکشی ها شگفت انگیز است. من فکر می کنم مردم نمی توانند این را تصور کنند که در امریکا به طور متوسط روزانه ۲۲ سرباز از جنگ بازگشته، خودکشی می کنند.

آن جونز: این فقط به سربازان فعال مربوط است و احتمالاً در مورد سربازان از جنگ بازگشته این رقم بالاتر است. آنچه مرا بیش از همه می هراساند این است که اینهمه سرباز خودکشی می کنند. علی رغم این که در اداره سربازان قدیمی به آنها رسیدگی می شود. اما آنجا به آنها برای دردهای ساده داروهای مخدر قوی تجویز می گردد که موجب معتادی گشته و به خودکشی ها مربوط است.

برایتان ماجرای یک سرباز از اهالی تکزاس را بگویم: که با اختلالات روانی از جنگ بازگشته بود و قصد داشت ارتش را ترک گوید. هنگامی که در بازی فوتبال با دوستانش یکی از انگشتانش شکست، اداره سربازان قدیمی برای یک درد ساده معمولی یک داروی مخدر قوی تجویز نمود. مادر او بعدها از دکتر پرسید چرا برای او یک چنین دارویی را تجویز نموده است؟ زیرا این دارو پسر او را به سرعت معتاد نموده و خودکشی کرده بود. به گمان مادر او یک ارتباط مستقیمی بین این ها هست، میان خودکشی او، داروی مخدر و تجربیات او در جنگ.

آمی گودمن: شما خودتان دختر یک سرباز قدیمی هستید. این امر چه تأثیری بر تألیف کتاب های شما داشته است؟
آن جونز: پدر من یک درجه دار بالا از سربازان جنگ اول جهانی بود. او مجروح گشته و با دیوهای بسیاری مراجعت نمود، دیوهائی که در کابوس ها هرگز رهایش نکردند.

آمی گودمن: آیا شما فهمیده بودید که داستان از چه قرار است؟

آن جونز: بله و من خودم غالباً قربانی بودم. پدر من یک صاحب کار بسیار موفق بود، شهروند خوبی بود و در محله مان محبوب عموم. اما به منزل که می رسید همه دیوها از او بروز می کردند. به همین جهت هم من به آمارهای وزارت دفاع هیچ اعتمادی ندارم که به ما می گوید فقط بخش ناچیزی از سربازان قدیمی با اختلالات رفتاری باز می گشته و بخش بزرگی کاملاً عادی هستند. برای همه در محله ما پدر من کاملاً شخصی عادی بود. اما به خانه که می رسید دیوها را به جان خانواده می انداخت، همانطور که اکثر سربازان قدیمی می کنند. تا زمانی که فوت کرد، او ۸۰ ساله مرد.

آمی گودمن: منظور شما از «دیوها» چیست؟

آن جونز: کابوس های او، احساس تقصیری که داشت، ناتوانی و سرخوردگی اش از این که دید کشور ما باز هم پا به جنگ گذاشت. غالباً هم ماجرا به خشونت علیه خانواده منجر می گشت.

آمی گودمن: سال گذشته با آرون هیوز که از افراد نظامی از جنگ بازگشته است در باره این مسائل صحبتی داشتم. **آرون هیوز:** به طور متوسط روزانه ۱۸ تن از بازگشتگان جنگ خودکشی می کنند. قریب ۱۷٪ از سربازان در افغانستان از داروهای مخدر استفاده می کنند. در افغانستان ۲۰ تا ۵۰ درصد سربازان به اختلالات روانی ناشی از جنگ (پی تی اس دی) دچار می باشند و به اختلالات روانی جنسی که از ارتش می آورند. به یک سوم زنان ارتشی تجاوز می شود. سیاست جنگ علیه ترور اثر شدیدی بر سربازان داشته است و سیاست شکست خورده ای را دنبال می کند. ما باید روزانه با این موضوع سر کنیم اما دیگر نمی خواهیم بخشی از این سیاست اشتباه باشیم.

آمی گودمن: این شخص، آرون هیوز بود. بر طبق محاسبات وزارت دفاع شمار خشونت جنسی در سال گذشته در ارتش ۴۶٪ افزایش یافته است. میان ماه اکتوبر و ماه جون ۳۵۰۰ مورد شمرده شده در مقایسه با ۲۴۰۰ مورد، در تمامی سال پیش تر.

به نظر وزارت دفاع این فزونی فقط نشانگر اینست که شمار بیشتری از قربانیان تجاوز به سخن آمده اند. اما در مورد خشونت جنسی. هنوز نیز به ندرت صحبت می شود. حاصل یک تحقیقات دیگر بدین قرار است که ۲۶۰۰۰ مورد خشونت جنسی در سال ۲۰۱۱ وجود داشته است. آیا شما می توانید در باره اختلالات روانی پس از جنگ و خشونت و تجاوز جنسی در ارتش برایمان صحبت کنید؟

آن جونز: من در باره تجاوز جنسی می خواهم تأکید کنم که ما اکنون در یک لحظه بحرانی هستیم. کنگره به زودی بودجه را به تصویب خواهد رساند و در این چارچوب سناتور جیلبراند و چند سناتور دیگر می کوشند قانونی را به تصویب رسانده و اطلاع دادن و رسیدگی به تجاوز جنسی را دیگر در صلاحیت مراتب نظامی باقی نگذارند. دلیل این که قربانیان دهانشان را باز نمی کنند، اینست که باید به همان کسانی شکایت برند که خود تجاوزکار می باشند. اختلال (پی تی اس دی) یک عنوانی است که همه چیز را در بر گرفته و به ظاهر توجیه می کند. اما در حال حاضر موجب این نیز می شود که به سربازان و از جنگ بازگشتگان داروهای قوی داده و آخر سر هم به آن عنوان مداوا می دهند. خیلی ها به من گفته اند «من مداوا نشدم، بلکه تبدیل به جن زده گشتم» و این به سود وزارت دفاع تمام می شود. زیرا بدینصورت از جنگ بازگشتگان به سکوت می افتند. آنها دیگر نمی توانند به ما بگویند که جنگ برایشان چه بوده است. اگر آنها می توانستند دیده های خود را برایمان تعریف کنند و ما هم جرأت می داشتیم به حرف آنها گوش دهیم، تصور می کنم ما نظرمات را تغییر داده و به قدرت اجرایی دیگر اجازه نمی دادیم این ارتش متشکل از افراد داوطلب را به جنگ بفرستند. مادامی که ما دارای این نیروهای حاضر و آماده هستیم که دموکراسی را به فساد می کشانند قدرت اجرایی می تواند هر زمان که اراده کند توسط آنها لشکر کشی نماید و از آنجائی که ما دارای یک ارتش واقعاً دموکرات نیستیم در خانواده های نظامی نیز هیچ مقاومتی صورت نمی گیرد.

آمی گودمن: به نظر شما اگر خدمت نظام وجود می داشت ...

آن جونز: اگر خدمت نظام وجود می داشت یا از مردم به هنگام آمادگی جنگی پرسش می شد، در اینصورت کشور ما به این سرعت به لشکر کشی نمی پرداخت.

من کتابی در باره سیاست ننوشته ام. اما در صورتی که مردم بخوانند که جنگ چه ها بر سر سربازان می آورد و در چه حالی آنها به خانه هایشان باز می گردند، در اینصورت این کتاب سراسر شکایت از جنگ است. شاید امریکائیان مجدداً بر پا خیزند و در مقابل جنگ مقاومت نمایند.

آمی گودمن: با تشکر قلبی از نویسنده و عکاس، آن جونز. آخرین کتاب او تحت عنوان : چگونه مجروحان از جنگ های امریکا به وطن باز می گردند، داستانی که تعریف نشده است.

ویدیوی مصاحبه «آن جونز» با «آمی گودمن» در دموکراسی نو - ۱۱ نومبر ۲۰۱۳
برگرفته از تلاکسکالا - ۱۷ ژانویه ۲۰۱۴

<http://www.tlaxcala-int.org/article.asp?reference=11110>